

CHRISTIE RIDGWAY

see pöörane
tunne

3. RAAMAT

Christie Ridgway
Can't Fight This Feeling
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Christie Ridgway
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01305316
ISBN 978-9949-25-866-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Minu ema mälestuseks,
kes tekitas minus armastuse raamatute,
moe ja perekonna vastu.
Armastan sind igavesti, ema.

Kallis lugeja!

Tere tulemast tagasi Blue Arrow Lake'i, kus mäed valvavad määndide, sügavate järvede ja seal aastaringselt elavate karastunud inimeste üle. Brett Walker on Walkerite suguvõsa vanim liige. Ta näeb aednikuna töötades kõvasti vaeva ja kaitseb oma südant igasuguste emotsionaalsete tormide eest. Ent tema meelerahu ohustab üks naine ja ta ei tea, kuidas selle ahvatlusega toime tulla.

Angelica Rodriguez elas privilegeeritud elu, aga siis kadus tal pind jalge alt. Ta soovib rajada endale uue elu ja on sügavalt kiindunud sellesse kaunisse mägikülasse. Ent siin elab ka Brett Walker, kellesse ta on mitu kuud armunud olnud ja kes teda esimesest pilgust peale põlgab. Asjaolud viivad nad aga kokku ja Angelica hakkab lootma, et suudab selle graniidist mehe pehmemaks muuta.

Oma saladuste ja õnne usaldamine teise inimese hoolde ei ole kunagi lihtne, nagu need kaks peagi avastavad. See risk tasub end aga ära ning nii Brettil kui ka Angelical on teineteisele palju pakkuda. Mees vajab naise säravat naeratust ja naine

mehe kõigutamatu tugevust. Nagu alati, on meeldiv jutustada ühe paari teineteise leidmise ja oma hirmudest jagusaamise lugu. Olete valmis asuma seksikale emotsionaalsele teekonnale? Astuge pardale, lõõgastuge ja laske sündmustel areneda. Sihtkohaks... romantika!

Christie

Sügisel on taskus rohkem kulda kui kõigil teistel
aastaaegadel.

– Jim Bishop

Esimene peatükk

Kui Brett Walker auto tahavaatepeeglis vilkureid märkas, tegi tema süda kiire jõnksu ja ta arutles, miks teda peatada tahe-takse. Ülevaatus oli tehtud. Arved olid makstud. Ka tema haljastus-firma litsents oli kehtiv. Lõuna-California mägedes Blue Arrow Lake'i jõukas elamupiirkonnas kitsa tee servas seisma jäädes mõtles ta, et äkki oli keegi tema kolmest õest helistanud šerifi-jaoskonda, et lasta kontrollida, kas temaga on kõik korras. See võis olla Poppy, aga võib-olla ka Shay.

Brett ei vältinud oma kahte nooremat õde just meelega, aga nood olid oma meestesse ülepeakaela armunud. Kuigi kõik neli Walkerit olid üsna põikpäised, oli ainult ühel õel Mackenziel – Macil – samasugune karm hing nagu Brett. Kõik need naera-tused, ohked, laiad muiged ja suudlused, mida Poppy ja Ryani ning Shay ja Jace'i läheduses oli vaja välja kannatada, hakka-sid sellisele hingele väga vastu.

Niisiis oli Brett püüdnud Walkerite pidudest kõrvale hii-lida.

Ta avas akna ja juhipoolele astus helepruunis vormiriietu-ses mees. Brett pani mõlemad käed roolile – see polnud tal esimene kord – ja tõstis pilgu: „Don!” Isegi seaduskuulekale

kodanikule oli kergenduseks näha auto juures ammust sõpra. „Milles asi? Tagatuli katki?”

„Ei midagi sellist.” Don kergitas vööd, millele oli kinnitatud erinevat politseivarustust. „Nägin sind mööda sõitmas ja otsustasin kasutada juhust, et veidi juttu puhuda.”

Brettile meenus eelmine „jutupuhumine”, mida ta oli olnud sunnitud ühe korra valvuriga tegema. Seda meenutades tõmbus ta sisikond krampi, sest see oli lõppenud kahepäevase arestiga. „Sa teed mu murelikuks, Don,” ütles ta. „Ma juba vabisen.”

Teine norsatas. „Sa oled kivinägu, nagu ikka. Kuidas perekonnal läheb?”

Don pidas silmas Bretti õdesid, sest nende vanemad olid ammu surnud. „Poppy ja Shay on mõlemad kihlatud.”

„Kuulsin. Lauskmaaelanikud?”

Nii kutsusid mägedes elavad inimesed neid, kes tulid „orust” nende paarituhande meetri kõrgusel asuvaid mäetippe ja männimetsi külastama. Need, kes tavaliselt elasid rannas ja Lõuna-California linnades, ei suutnud õieti uskudagi, et kui nad istuvad autosse ja sõidavad kaks tundi, leiavad nad eest koha, kus on neli aastaaega. Suvel järved, talvel lumi. Kevad ja sügis olid vaiksemad, ent kohalike jaoks imeilusad. Walkerid elasid siin aastaringelt ja nii oli see olnud juba sada viiskümmend aastat.

Ent kohalikud pidid mägesid jagama lauskmaaelanikega. Mägedes oli suusanõlvade kõrval luksuslikke elurajoone ja tohutuid villasid eraisikutele kuuluvate järvede kallastel. Jõukad inimesed veetsid nädalavahetuse oma mägi majas, mis aitas kaasa kohaliku ettevõtluse arendamisele, see rahaldas küllastajate vajadusi ja maitseid: gurmeetoidu poed, koristamisfirmad, orgaanilise toidu restoranid ja haljastusfirmad.

„Jah, lauskmaaelanikud,” kinnitas Brett.

„Rikkad?”

Brett kehtas õlgu: „Sõltub sellest, kuidas võtta.” Raha ei avaldanud Walkeritele muljet, lausa vastupidi ning Brett oli valmis Ryanisse ja Jace'i põlgusega suhtuma pelgalt põhimõtete pärast, ent õdede väljavalitud olid end tõestanud, ehkki see polnud alati nii olnud.

Shay oli sündinud nende ema ja ühe rikka turisti üürikese armuafääri tulemusena, kui vanemate abielus oli keeruline aeg ja isa oli ajutiselt Lõuna-Ameerikas töötanud. Ent Dell Walker oli tagasi tulnud ja Shay oli talle elu lõpuni lihase lapse eest olnud – õe bioloogiline isa ei andnud end rohkem näole.

Poppyst oli saanud üksikema, kui tema poja rikas, ent kerglane isa tagasi Beverly Hillsi pages.

Ka Brett oli saanud rikaste ebameeldivamat poolt tunda. Tema vaenulik suhtumine neisse ei olnud sugugi põhjendamatut.

„Kas tööd on?” küsis Don nüüd.

„Jah.” Praegu tegeles Brett veel muruniitmise ja trimmerdamisega, ent peagi istutab ta kevadeks lillesibulaid ning katab lillepeenrad ja põõsad lähenevad talve eest. „Eks näis, mis talvel saab.” Siis tegeleb ta lumekoristusega. Kui lund ei tule, lähevad ajad keeruliseks.

„Aga sa liigud ju iga päev ringi, eks?”

Brett kissitas silmi. Don ei ajanud niisama tühja loba. „Jah...” ta venitas seda sõna, tundes taas ebamugavust.

Don kõhatas: „Ma ei taha häirekella lüüa...”

Aga just seda ta tegi. „Ütle välja.”

„Siinkandis on toimunud hulk sisseмурdmisi,” ütles Don viimaks kulmu kortsutades.

„Siin?” Brett vaatas ringi. Kõnealusesse elurajooni pääses värava kaudu, lisaks patrullisid siin abišerifid ja elanikud võisid turvafirmale teada anda, millal nad kodust ära on, et nood käiksid regulaarselt kontrollimas.

„Siin, seal, teiselpool järve, mäe peal. Me pole mingit kindlat mustrit tähendanud peale selle, et sissemurdmised toimuvad ja väärisesemed on kadunud. Sina ja mina teame, et väravad ja turvamehed vargaid kinni ei pea.”

„Jah.” Brett tõmbas käega üle lühikeste juuste. Vargad võisid tulla kaatriga või krossiratastega ja sillutatud tänavaid üldse vältida. „Suvel käisid noored meie majades salaja sees.”

„Ma mõtlesin selle peale,” tähendas Don. „Kuidas praegu seis on?”

„Rahulik. Ma elan nüüd ise seal.” Mägedes kulgevast maanteest umbes kuue kilomeetri kaugusel oli Walkeritele kuuluv maatükk, kus kunagi oli olnud edukas, ehkki väike suusakuurort. Ent kui metsatulekahju selle peaaegu täielikult hävitas, oli see tükkis ajaks lagunema jäänud. Eelmisel kevadel otsustas Poppy, et tahab kuus allesjäänud maja korda teha. Hoolimata ülejäänud õdede ja venna esialgsest vastuseisust olid nad asjaga edasi liikunud. Aeglaselt, aga siiski. „Arvame, et noored panid kogemata ühe majadest põlema. Kas see on midagi sarnast? Kohalikud?”

„Nemad oskaksid tõesti vahelejäämist vältida.”

Kui nad just pole piisavalt naiivsed, et lasevad end ära kasutada, mõtles Brett. Ent ta tõrjus selle mõtte, sest ta polnud enam kaheksateistkümnendaastane nooruk, kelle kohta rikas plika valetas ja kelle isa ei uskunud, et tema hellitatud kullake võiks midagi valesti teha.

„Hoi a silmad lahti, eks, Brett?” sõnas Don. „Kuna sa sõidad päevad läbi ringi, võib sulle midagi või keegi silma jääda.”